DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

21. december 2011 *

I sag C-507/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af forundersøgelsesdommeren ved Tribunale di Firenze (Italien) ved afgørelse af 8. oktober 2010, indgået til Domstolen den 25. oktober 2010, i straffesagen mod

X

procesdeltager:

Y,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer), og dommerne U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh og A. Arabadjiev,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: P. Cruz Villalón
justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— X ved avvocato F. Bagattini

— Y ved avvocati G. Vitiello og G. Paloscia

— den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato F. Arena

— den tyske regering ved T. Henze, som befuldmægtiget

— Irland ved D. O'Hagan, som befuldmægtiget

— den nederlandske regering ved C. Wissels og M. de Ree, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved D. Recchia og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 20. oktober 2011,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, 3 og 8 i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager (EFT L 82, s. 1, herefter »rammeafgørelsen«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en straffesag mod X, der er mistænkt for at have begået handlinger af seksuel karakter mod sin mindreårige datter, Y.

Retsforskrifter

Rammeafgørelsen

3 I rammeafgørelsen forstås der i henhold til dens artikel 1, litra a), ved »offer« »en fysisk person, som har lidt skade, herunder fysisk eller psykisk skade, følelsesmæssige lidelser eller økonomisk tab, der er direkte forvoldt af handlinger eller undladelser, der strider mod en medlemsstats straffelov«.

4 Rammeafgørelsens artikel 2 med overskriften »Respekt og anerkendelse« er sålydende:

»1. Hver medlemsstat sikrer, at ofrene har en reel og passende rolle i dets strafferetssystem. Hver medlemsstat gør fortsat sit yderste for at sikre, at ofre behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed under processen, og anerkender ofrenes legitime rettigheder og interesser navnlig i forbindelse med straffesager.

2. Hver medlemsstat sikrer, at særlig sårbare ofre kan få særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation.«

5 Rammeafgørelsens artikel 3 med overskriften »Ret til at blive hørt og tilvejebringe beviser« fastsætter:

»Hver medlemsstat sikrer ofres mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser.

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at myndighederne kun afhører ofre i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen.«

6 Rammeafgørelsens artikel 8 med overskriften »Ret til beskyttelse« har følgende ordlyd:

»1. Hver medlemsstat sikrer et passende beskyttelsesniveau for ofre og i relevante tilfælde for deres familier eller hermed ligestillede personer, navnlig med hensyn til deres sikkerhed og beskyttelse af deres privatliv, hvis de kompetente myndigheder finder, at der er alvorlig fare for hævnakter eller håndfaste beviser for, at nogen alvorligt ønsker at krænke deres privatliv.

2. Med henblik herpå og med forbehold af stk. 4 sikrer hver medlemsstat, at der om nødvendigt som led i retssagen kan træffes passende foranstaltninger til at beskytte ofrenes, deres familiers eller ligestillede personers privatliv, herunder beskytte dem mod fotografisk gengivelse.

3. Hver medlemsstat sikrer ligeledes, at kontakt mellem offeret og gerningsmanden i retsbygningerne undgås, medmindre straffesagen gør en sådan kontakt nødvendig. Når det er relevant for at opnå dette, sørger hver medlemsstat for, at der efterhånden i retsbygningerne indrettes særskilte venteværelser for ofrene.

4. Hver medlemsstat sikrer, at ofre, der har brug for beskyttelse mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde, efter en retskendelse kan vidne under forhold, der opfylder denne målsætning, på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper.«

Nationale bestemmelser

7 Artikel 392, stk. 1a, i Codice di procedura penale (strafferetsplejelov, herefter »CPP«), der findes i denne lovs femte bog med overskriften »Forundersøgelser og forberedende retsmøde«, bestemmer:

»I sager vedrørende de overtrædelser, der er nævnt i straffelovens artikel […] 609c […], kan anklagemyndigheden, herunder på offerets begæring, eller den person, som er genstand for efterforskningen, begære, at vidneforklaringen fra den mindreårige eller det myndige offer optages som led i en anteciperet bevisførelse, også i andre situationer end dem, der er omhandlet i stk. 1.«

8 CPP's artikel 394 bestemmer:

»1. Offeret kan fremsætte begæring for anklagemyndigheden om at indlede anteciperet bevisførelse.

2. Tages begæringen ikke til følge, fremsætter anklagemyndigheden en begrundet afgørelse, som skal forkyndes for offeret.«

9 CPP's artikel 398, stk. 5a, er sålydende:

»I forbindelse med undersøgelse af sager vedrørende de overtrædelser, der er nævnt i straffelovens artikel […] 609c […], kan retten, såfremt der er mindreårige blandt de personer, som skal afhøres, ved kendelse som omhandlet i stk. 2 træffe bestemmelse om sted, tidspunkt og fremgangsmåde for anvendelse af anteciperet bevisførelse, såfremt kravene om beskyttelse af personer gør det nødvendigt og hensigtsmæssigt. Afhøringen kan i dette øjemed ske et andet sted end for retten, eventuelt hos specialiserede støtteorganer eller, såfremt disse ikke findes, i den persons hjem, som bevisoptagelsen vedrører. Vidneforklaringerne skal i deres helhed dokumenteres ved hjælp af fonografiske eller audiovisuelle optagelser. Er optagelsesapparater eller teknisk personale ikke til rådighed, kan retten anordne sagkyndig bistand eller teknisk rådgivning. Afhøringen skal desuden sammenfattes i et protokollat. Et udskrift af optagelserne sker kun på parternes anmodning.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

10 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at Z anmeldte X for ved flere lejligheder i løbet af 2007 at have begået handlinger af seksuel karakter, som artikel 609c i Codice penale (straffeloven), sammenholdt med den nævnte straffelovs artikel 81 ff., tilsigter at bekæmpe, mod deres datter, Y, der på dette tidspunkt var fem år gammel.

11 Denne anmeldelse lå til grund for indledningen af en forundersøgelse, i løbet af hvilken Y gentagne gange blev hørt af eksperter inden for psykologi og pædiatri. Efter disse foranstaltninger indstillede anklagemyndigheden den 8. maj 2008, at der blev opgivet påtale i sagen.

12 Idet Y gjorde indsigelse mod denne indstilling, indkaldte forundersøgelsesdommeren i overensstemmelse med de gældende procesregler til et møde bag lukkede døre for at give parterne mulighed for dels at udtale sig om berettigelsen af denne indstilling, dels eventuelt at anmode om en supplerende undersøgelse eller henvisning til en ret. Under det nævnte møde anmodede Y i henhold til CPP's artikel 394 anklagemyndigheden om, at der blev foretaget en høring af hende som vidne inden for rammerne af proceduren med isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen, også betegnet »anteciperet bevisførelse«.

13 Efter at have fået anklagemyndighedens tilladelse til at indlede en anteciperet bevisførelsesprocedure traf den forelæggende ret afgørelse om høring af den mindreårige i henhold til en særlig fremgangsmåde i overensstemmelse med CPP's artikel 398, stk. 5a. Under denne høring bekræftede Y, at hendes fader havde begået handlinger med seksuelle undertoner mod hende.

14 Den 27. maj 2010 annullerede Corte suprema di cassazione den forelæggende rets afgørelse om at anvende proceduren med anteciperet bevisførelse.

15 Den 14. juli 2010 indstillede anklagemyndigheden igen, at der blev opgivet påtale i sagen, hvilket offeret gjorde indsigelse mod.

16 Den forelæggende ret indkaldte til et nyt møde bag lukkede døre, i løbet af hvilket Y igen anmodede anklagemyndigheden om en høring inden for rammerne af den anteciperede bevisførelsesprocedure. Anklagemyndigheden udtalte sig ikke om denne begæring og gentog sin indstilling om påtaleopgivelse.

17 Forundersøgelsesdommeren ved Tribunale di Firenze — som er i tvivl om, hvorvidt den processuelle ordning, der i henhold til bestemmelserne i CPP's artikel 392, stk. 1a, 394 og 398 finder anvendelse på mindreårige ofre, er forenelig med rammeafgørelsens artikel 2, 3 og 8, for så vidt som ordningen for det første ikke forpligter anklagemyndigheden til at imødekomme offerets begæring om at anvende proceduren med anteciperet bevisførelse og, for det andet, ikke giver offeret mulighed for at appellere,

såfremt anklagemyndigheden har givet afslag på at efterkomme denne begæring — har besluttet at udsætte sagen og forelægge den for Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse vedrørende rækkevidden af de nævnte artikler i rammeafgørelsen.

Om Domstolens kompetence

18 I henhold til artikel 9 i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union, bevares retsvirkningerne af rammeafgørelsen, der er vedtaget på grundlag af EU-traktatens afsnit VI inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, så længe rammeafgørelsen ikke er ophævet, annulleret eller ændret i medfør af traktaterne.

19 Samme protokols artikel 10, stk. 1, fastsætter i øvrigt, at Domstolens beføjelser med hensyn til Unionens retsakter på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, der i henhold til EU-traktatens afsnit VI er vedtaget inden Lissabontraktatens ikrafttrædelse, forbliver de samme, også når de er godkendt i henhold til artikel 35, stk. 2, EU. I medfør af denne protokols artikel 10, stk. 3 ophører overgangsforanstaltningerne i dennes stk. 1 med at have virkning fem år efter den 1. december 2009, datoen for Lissabontraktatens ikrafttrædelse.

20 Det fremgår af meddelelsen om Amsterdamtraktatens ikrafttrædelsesdato, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 1. maj 1999 (EFT L 114, s. 56), at Den Italienske Republik har fremsat en erklæring i henhold til artikel 35, stk. 2, EU, hvorved den har godkendt Domstolens kompetence til at træffe afgørelse om gyldigheden og fortolkningen af de retsakter, der er omhandlet i artikel 35 EU i henhold til bestemmelserne i denne artikels stk. 3, litra b).

21 Det er endvidere ubestridt, at rammeafgørelsen, der er baseret på artikel 31 EU og 34 EU, henhører under de retsakter, der er nævnt i artikel 35, stk. 1, EU, med hensyn til hvilke Domstolen kan træffe præjudiciel afgørelse, og det er ubestridt, at den forundersøgelsesdommer, der handler inden for rammerne af en straffesag som den, der er omhandlet i hovedsagen, skal betragtes som en ret i en medlemsstat i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 35 EU (jf. bl.a. dom 28.6.2007, sag C-467/05, Dell'Orto, Sml. I, s. 5557, præmis 35).

22 Under disse omstændigheder skal de forelagte spørgsmål besvares.

Om de præjudicielle spørgsmål

23 Med sine spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om rammeafgørelsens artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser såsom CPP's artikel 392, stk. 1a, artikel 398, stk. 5a, og artikel 394, der for det første ikke forpligter anklagemyndigheden til ved den ret, ved hvilken sagen er indbragt, at anmode om tilladelse til at høre et særlig sårbart offer og i forbindelse med straffesagens forundersøgelsesfase at indkalde dette offer til at afgive vidneforklaring i overensstemmelse med fremgangsmåden ved anteciperet bevisførelse, og for det andet ikke tillader det nævnte offer at appellere anklagemyndighedens afslag på hendes begæring om at blive hørt og på at afgive vidneforklaring efter den nævnte fremgangsmåde.

24 I medfør af rammeafgørelsens artikel 3 skal hver medlemsstat dels sikre samtlige ofre mulighed for at blive hørt under processen og for at tilvejebringe beviser, dels træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at myndighederne kun afhører ofre i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen.

25 Rammeafgørelsens artikel 2 og artikel 8, stk. 4, forpligter hver medlemsstat til for det første at gøre sit yderste for at sikre, at samtlige ofre bl.a. behandles med behørig respekt for deres personlige værdighed under processen, for det andet at sikre, at særligt sårbare ofre kan få særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation, og for det tredje at sikre, at ofre, navnlig særligt sårbare ofre, der har brug for beskyttelse mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde, efter en retskendelse kan vidne under forhold, der opfylder denne målsætning, på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper.

26 Selv om rammeafgørelsen ikke definerer begrebet offerets sårbarhed som omhandlet i artikel 2, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, kan der ikke være tvivl om, at når et mindreårigt barn, der — som i hovedsagen — påstår at have været udsat for gentagne handlinger af seksuel karakter fra sin faders side, vil dette barn åbenbart kunne betragtes som særligt sårbart, henset til navnlig dets alder samt til arten, grovheden og følgerne af de overtrædelser, som barnet påstår at have været offer for, således at det opnår den særlige beskyttelse, som er påkrævet i henhold til de nævnte bestemmelser i rammeafgørelsen (jf. i denne retning dom af 16.6.2005, sag C-105/03, Pupino, Sml. I, s. 5285, præmis 53).

27 Ingen af de tre bestemmelser i rammeafgørelsen, som den forelæggende ret har henvist til, fastsætter konkrete regler for gennemførelsen af de mål, som opstilles heri, og som bl.a. består i for det første at sikre samtlige ofre en behandling »med behørig respekt for deres personlige værdighed«, mulighed for at »blive hørt« under processen og for at »tilvejebringe beviser« samt kun at blive »afhør[t] […] i det omfang, der er nødvendigt for straffesagen«, og for det andet at sikre »særligt sårbare ofre« en »særbehandling, der er bedst muligt afpasset efter deres situation« og sikre, at disse ofre i påkommende tilfælde beskyttes »mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde« ved »efter en retskendelse« at kunne »vidne under forhold, der opfylder den sidstnævnte målsætning, på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper« (jf. i denne retning Pupino-dommen, præmis 54).

28 I mangel af en nærmere præcisering i selve bestemmelserne i rammeafgørelsen og henset til artikel 34 EU, der hjemler de nationale myndigheder kompetence til at bestemme form og midler for gennemførelse af det mål, som ønskes opnået med rammeafgørelser, bemærkes, at rammeafgørelsen giver medlemsstaterne et bredt skøn med hensyn til den konkrete fremgangsmåde for virkeliggørelse af de mål, som den forfølger (jf. i denne retning dom af 9.10.2008, sag C-404/07, Katz, Sml. I, s. 7607, præmis 46, af 21.10.2010, sag C-205/09, Eredics og Sápi, Sml. I, s. 10231, præmis 37 og 38, og af 15.9.2011, forenede sager C-483/09 og C-1/10, Gueye og Salmerón Sánchez, Sml. I, s. 8263, præmis 57, 72 og 74).

29 Ifølge den i hovedsagen omhandlede ordning skal den vidneforklaring, der afgives under forundersøgelsen, i almindelighed gentages i et offentligt retsmøde for at opnå bevisværdi. Det er ikke desto mindre tilladt i visse tilfælde kun at aflægge denne vidneforklaring en gang i løbet af forundersøgelsen med samme bevisværdi, men efter andre regler end dem, der gælder for det offentlige retsmøde (Pupino-dommen, præmis 55).

30 Om denne ordning har Domstolen fastslået, at gennemførelsen af de mål, der forfølges med de i rammeafgørelsen nævnte bestemmelser, forudsætter, at en national ret har mulighed for med hensyn til særligt sårbare ofre at anvende en særlig procedure, såsom proceduren med isoleret bevisoptagelse forud for domsforhandlingen, som er fastsat i italiensk lovgivning, samt de ligeledes fastsatte særlige regler for aflæggelse af vidneforklaring, såfremt denne procedure er bedst muligt afpasset efter ofrenes situation og er påkrævet for at forhindre, at beviserne fortabes, for at nedbringe gentagelsen af afhøringerne til et minimum og for at forebygge de skadelige følger for de nævnte ofre af, at de har afgivet vidneforklaring i et offentligt retsmøde (Pupino-dommen, præmis 56).

31 Til forskel fra den sag, der førte til Pupino-dommen, henhører den i hovedsagen omhandlede overtrædelse under de overtrædelser, hvor det i princippet er muligt at anvende den nævnte procedure.

32 Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at den manglende forpligtelse for anklagemyndigheden til at efterkomme en begæring, som under forundersøgelsesstadiet er fremsat af et særligt sårbart offer, og hvorved der anmodes om, at den ret, for hvem sagen er indbragt, i henhold til ligeledes fastsatte særlige regler anordner den nævnte procedure og høringen, er i strid med de nævnte bestemmelser i rammeafgørelsen. Ved afslag fra anklagemyndigheden og i mangel af en begæring herom fra den person, som er genstand for undersøgelsen, vil forundersøgelsesdommeren være forhindret i at anvende den nævnte procedure, selv om den samme dommer i øvrigt kan pålægge anklagemyndigheden at udfærdige anklagepunkterne med henblik på eventuelt at rejse tiltale mod den sigtede.

33 Som anført i denne doms præmis 27 og 28, fastsætter ingen af de tre bestemmelser i rammeafgørelsen, som den forelæggende ret har henvist til, konkrete regler for gennemførelsen af de mål, som opstilles heri. Henset til disse bestemmelsers ordlyd og under hensyn til artikel 34 EU skal medlemsstaterne gives et bredt skøn med hensyn til disse regler.

34 Selv om medlemsstaterne, som der er redegjort for ovenfor, skal træffe særlige foranstaltninger til fordel for særligt sårbare ofre, medfører dette med henblik på at opfylde de af rammeafgørelsen forfulgte mål ikke nødvendigvis en ret for disse ofre til under forundersøgelsesstadiet i alle tilfælde at nyde godt af en ordning som den antecipererede bevisførelse.

35 Rammeafgørelsens artikel 8, stk. 4, forpligter navnlig medlemsstaterne til at sikre, at ofre, der har brug for beskyttelse »mod følgerne af at afgive vidneforklaring i et offentligt retsmøde«, »efter en retskendelse« kan »vidne under forhold, der opfylder denne målsætning«, og dette »på en hvilken som helst hensigtsmæssig måde, som er i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats grundlæggende retsprincipper«.

36 Som generaladvokaten har anført i præmis 53-58 i forslaget til afgørelse, overskrides den skønsbeføjelse, som medlemsstaterne har ved gennemførelsen af denne målsætning, imidlertid ikke af en national lovgivning, der i et retssystem som det i hovedsagen omhandlede fastsætter en processuel ordning, i medfør af hvilken anklagemyndigheden kan beslutte, om der er anledning til at efterkomme offerets begæring om at anvende en procedure såsom den anteciperede bevisførelsesprocedure.

37 Foruden at rammeafgørelsen, som fastsat i niende betragtning hertil, ikke pålægger medlemsstaterne pligt til at sikre ofre samme behandling som parterne i en retssag (jf. bl.a. dommen i sagen Gueye og Salmerón Sánchez, præmis 53), kan det forhold, at det i det italienske strafferetssystem tilkommer anklagemyndigheden at træffe beslutning om at forelægge den ret, ved hvilken sagen er indbragt, offerets begæring om, under forundersøgelsesfasen, at anvende den anteciperede bevisførelsesprocedure, der fraviger princippet om, at beviserne indsamles under retsforhandlingerne, anses for at bero på logikken i et system, hvor anklagemyndigheden udgør et judicielt organ, som varetager gennemførelsen af en straffesag.

38 Af det ovenstående fremgår for det første, at de i hovedsagen omhandlede nationale bestemmelser følger af de grundlæggende principper i den pågældende medlemsstats strafferetssystem, hvilke i henhold til rammeafgørelsens artikel 8, stk. 4, skal overholdes. For det andet skal der ved vurderingen af et offers begæring om at anvende den anteciperede bevisførelsesprocedure tages hensyn til kravet om at fortolke rammeafgørelsen således, at de grundlæggende principper bliver overholdt. I lyset af dette krav skal medlemsstaterne hver gang sikre sig, at anvendelsen af en sådan procedure ikke er af en sådan art, at straffesagen som helhed bliver uretfærdig som omhandlet i de nævnte bestemmelser.

39 Selv om forundersøgelsesdommeren i det italienske retssystem kan forpligte anklagemyndigheden til at rejse tiltale i en sag, desuagtet at sidstnævnte har ønsket at opgive påtale, synes det i et sådant tilfælde klart, at anklagemyndigheden i givet fald altid kan

forelægge en begæring om at anvende en procedure som den anteciperede bevisførelse, selv for den ret, som har til opgave at bestemme det videre sagsforløb.

40 Som den italienske regering desuden har forklaret, sikres offerets beskyttelse — for så vidt angår retsforhandlingerne ved den kompetente ret i tilfælde af beslutning om at rejse tiltale mod den sigtede — i henhold til flere bestemmelser i CPP, der bl.a. foreskriver lukkede døre og mulighed for at anvende den fremgangsmåde, som er fastsat i CPP's artikel 398, stk. 5a, nærmere bestemt den fremgangsmåde, som den forelæggende ret gerne så anvendt under forundersøgelsesstadiet.

41 Den i denne doms præmis 36 anførte konklusion drages heller ikke i tvivl af det forhold, at anklagemyndighedens beslutning om afslag, som skal være begrundet, ikke kan være genstand for retslig kontrol, idet et sådant forhold er konsekvensen af et system, hvor tiltalemyndigheden i princippet er forbeholdt anklagemyndigheden.

42 Ganske vist indebærer rammeafgørelsens artikel 3, første afsnit, og artikel 2, stk. 1, navnlig, som Domstolen har fastslået (jf. bl.a. dommen i sagen Gueye og Salmerón Sánchez, præmis 58 og 59), at offeret kan afgive vidneforklaring i forbindelse med straffesagen, og at denne forklaring kan indgå som bevis. Med henblik på at sikre, at offeret faktisk kan tage del i straffesagen i tilstrækkeligt omfang, må offerets ret til at blive hørt, ud over muligheden for objektivt at skildre begivenhedsforløbet, omfatte retten til at give udtryk for sine synspunkter.

43 Hverken bestemmelserne i rammeafgørelsen eller artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (jf. vedrørende artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, som blev undertegnet i Rom den 4. november 1950, bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 29.3.2001 Asociación de Víctimas del Terrorismo mod

Spanien) giver imidlertid offeret for en forbrydelse en ret til at foranledige strafforfølgning af en tredjemand med henblik på dennes domfældelse.

44 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at rammeafgørelsens artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for nationale bestemmelser såsom CPP's artikel 392, stk. 1a, artikel 398, stk. 5a, og artikel 394, der for det første ikke forpligter anklagemyndigheden til ved den ret, ved hvilken sagen er indbragt, at anmode om tilladelse til at høre et særligt sårbart offer og i forbindelse med straffesagens forundersøgelsesfase at indkalde dette offer til at afgive vidneforklaring i overensstemmelse med fremgangsmåden ved anteciperet bevisførelse, og for det andet ikke tillader det nævnte offer at appellere anklagemyndighedens afslag på hendes begæring om at blive hørt og på at afgive vidneforklaring i henhold til den nævnte fremgangsmåde.

Sagens omkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 2 og 3 samt artikel 8, stk. 4, i Rådets rammeafgørelse 2001/220/RIA af 15. marts 2001 om ofres stilling i forbindelse med straffesager skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for nationale bestemmelser såsom artikel 392,

stk. 1a, artikel 398, stk. 5a, og artikel 394 i Codice di procedura penale, der for det første ikke forpligter anklagemyndigheden til ved den ret, ved hvilken sagen er indbragt, at anmode om tilladelse til at høre et særligt sårbart offer og i forbindelse med straffesagens forundersøgelsesfase at indkalde dette offer til at afgive vidneforklaring i overensstemmelse med fremgangsmåden ved anteciperet bevisførelse, og for det andet ikke tillader det nævnte offer at appellere anklagemyndighedens afslag på hendes begæring om at blive hørt og på at afgive vidneforklaring i henhold til den nævnte fremgangsmåde.

Underskrifter